

Štírák

Od nejstarších občanů Rozkoše jsem se doslechl tuto pověst:

Překrásné lesy v prostoru mezi Hostimí, Rozkoší a Střelicemi žárlivě střeží nejedno tajemství dávno uplynulých dob. Jen tichý vánek v korunách lesních velikánů vypráví o životě, který tu kdys proudil po prastarých cestách, o válečném ryku, jehož ozvěna zanikla v temnotách lesních houštin, o rozvalinách hradu Bukoviny, které nedaleko Jiřic dominují překrásnému údolí a o všech těch, kteří v dávné minulosti připravovali naši přítomnost. Nedaleko bývalého sídla vladyků z Bukoviny, směrem východním, je les, který má zajímavé jméno: „Štírák“. Stará pověst o něm vypráví toto: Je tomu již velmi dávno, snad dvě sta, snad čtyři sta roků, co se stala tato příhoda.

Čas smazal jméno i bydlíště tohoto člověka, o kterém pověst hovoří. Krásné letní jitro slibovalo pěkný den. V hlubokých Hostimských lesích v místech, kde se dnes říká „Na Štíráku“, pracoval jistý dřevorubec. Pot skrápěl jeho čelo a jak slunce postupovalo k polednímu, tak se také zvětšovala jeho únava. Usedl do mechu, rozbalil uzlík s čerstvým chlebem, kterého bylo toho roku velmi málo, a proto tím více hladovému dřevorubci chutnal. Když se poněkud nasytil, zatoužil po tom, aby si mohl trochu odpočinout. Zkusí to. Jen na malou chvíli. Sotva ulehl ucítil bodnutí do palce levé ruky a v mžiku se po celé paži šířila nesnesitelná bolest. Palec otékal a počal modrat. Dřevorubec hledal příčinu své bolesti. Jak se tak opálem sebe rozhlížel, uviděl štíra, jak chvátá do bezpečného úkrytu v kamení. „Tak to je tedy příčina mé bolesti, bodnul mne štír!“ Zmocnil se ho veliký strach, jelikož se tehdy všeobecně věřilo, že bodnutí štírem je smrtelné a v obavě před strašnou smrtí se dřevorubec rozhodl, že si zraněný palec raději usekne. Stalo se. Sekera dokončila jeho myšlenku. A useknutý palec ležel na pařezu. Lidé byli tehdy trpěliví a houževnatí. Ránu si zavázal a ruka se časem zahojila. Nouze však stále hlasitěji klepala na dveře chudíčkových obyvatelů, a proto se dřevorubec po několika dnech vydal do lesa na své původní pracoviště. V myšlenkách opět prožíval příběh, který ukončil useknutím palce. Ano, všim je vinen ten zpropadený štír! Však se mu za to zle pomstí. Ale jak? Štír je kdoví kde, ale darovat mu to? Ne, to mu nedaruje. Jeho zrak spočinul na pařezu, na kterém dosud ležel useknutý a k nepoznání znetvořený zčernalý palec. „Tak vida, když tady není štír, je tu palec a na tom se pomstím“, rána čepcem sekery ve chvíli rozdrtila useknutý palec. Pomsta se však mstiteli zle vyplatila. Jed ze zkaženého palce vystříknul i na něj, dostal se do rány, která ještě nebyla zcela zahojena, způsobila prudkou otravu krve a po krátké době způsobila dřevorubcovu smrt.

Od těch dob se les v místech tragické příhody jmenuje „ŠTÍRÁK“.